

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 188. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665831935744/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

Ellen fandt en Plads og slog sig ned imellem de unge. Hun trængte til at le, hun vilde være munter . . . Hun gav sig til at tale efter den gamle Fru Harsdorff, saa alle lo høit; og midt i Koret hørte man hendes egen Latter over de andres, kort og rykvis — indtil hun brød op og gik videre . . .

Dansen var forbi.

Parrene kom ud og skiltes. Herrerne gik langsomt, med deres *Chapeau-bas* under Armen, sløie i Knæene og med hængende Skuldre. De unge Damer fløi sammen i Krogene, kælnede at Dansen, med hinanden om Livet . . .

Efterhaanden tømtes Salen . . . Kun et enkelt Par blev ved at gaa frem og tilbage i sagte Samtale. Naar de saa paa deres Vei tilfældigvis atter naaede til Indgangen af Drivhuset blev de staaende, og ubemærket gled de ind . . . Med et lignende Sæt som Herrerne, naar de dukkede ind bag det tyrkiske Tæppe til Rygesalonen, hvor Ansigterne gemte sig bag blaa Skyer.

Orangeriets runde Hal laa hen i Mørke. Under Platanernes Kroner dukkede de matte Lamper frem som svævende Frugter imellem de høie Grene. Ned over Fenixpalmernes ribbede Arme faldt Lianers grønne Pragt rigt fra de høie Altaner. Drecener bredte deres Kæmpepigge. Store Viftepalmer skærmede i blaalig Skygge Marmor-guder.

Rundt om i Mosset duftede Hyacinter og Konvallier; Violer gemte sig ved Marmorgruppernes

Fod. To tunge Rosentræer fra Nizza drømte med svulmende Knopper nær ved Springvandets Rand; hvor Lamper bag rødlige Skærme kastede levende Flammer over Sirenernes Lemmer, der strakte sig op over Vandet. Og under Perle-regnen, der duggede dem, laa Aakanderne stille.

Man hørte den evige Lyd af Springvandene, der rislede i Stenvægens Grotter. Nær ved Bassinet under Palmerne stod Psyche angst for at vække den slumrende Amor . . .

En Gang imellem gled bag Væksternes Stammer et Silkeslæb forbi paa Sandet; forsvandt igen. En Kvindearm straktes i det rødlige Lys frem for at fange Springvandets kølige Regn . . .

Ellen Urne sad med Vilsac paa en Stenbænk ved Bassinet, og mens hun vædede Spidsen af sine Silkehandsker i dets Vand, sagde hun:

— Vilsac . . . hvad synes De egentlig om Livet?

— Aa, jeg ved ikke om jeg skal rose det. Hr. de Vilsac dreiede Klaphatten mellem sine Ben. Det er bedst for dem, der forstaar at tage tiltakke.

— Ja, sagde Ellen, — om man var født til at tage tiltakke.

— Født dertil . . . Og han saa op fra sit Arbeide med Hatten: Tror Grevinden, der sporges?

Ellen støttede Hovedet paa sin Haand og bearbejdede nervøst Sandet med sine Hæle.